

Το ψυχολογικό προφίλ του μητροκτόνου. Συνέντευξη στον Ρ.Σ. TOP FM την 28^η Ιουλίου 2005 με αφορμή την υπόθεση ενός μητροκτόνου.

Μητροκτονία.

Η σχέση με την μητέρα είναι η πρωταρχική σχέση, η πρώτη σχέση που δημιουργεί ο κάθε άνθρωπος και καθορίζει ως περιεχόμενο, μορφή, δομή και λειτουργία, μακροπρόθεσμα την οργάνωση τόσο του εγκεφάλου όσο και γενικότερα της ζωής του παιδιού (αρχικά) και μετέπειτα πλήρους όντος, ως αυτόνομου υποκειμένου.

Ως πρωταρχική σχέση είναι πλήρης συναισθηματικού υλικού- έντονων ακραίων συναισθημάτων, όπως σφοδρής αγάπης και προσκόλλησης –εξάρτησης ή έντονου θυμού και οργής έως εντονότατου άγχους αποχωρισμού. Σταδιακά όσο το υποκείμενο ωριμάζει βιολογικά και μεγαλώνει (από το 3^ο έτος και μετά) βοηθώντας του περίφημου Οιδιπόδειου (που σημαίνει την πορεία από την αντιπαλότητα έως την ταύτιση με τον γονέα του ίδιου φύλου) το υποκείμενο απομακρύνεται ώριμα από τη μητέρα-έχοντας το μητρικό πρότυπο ενδοβάλλει –ως σύμβολο πλέον –μιας αρκετά καλής μητέρας –good enough mother –δηλαδή ως ανθρώπινο παράγοντα σταθερότητας, συναισθηματικής στήριξης και ασφάλειας, ελπίδας, δύναμης για ζωή που διατηρούνται για όλη τη ζωή του παιδιού που μεγαλώνει.

Γιατί κάποιοι σκοτώνουν τη μητέρα τους; Συμβαίνει πιο συχνά στα αγόρια –άντρες. Πρόκειται για εξόχως ψυχοπαθολογικό φαινόμενο που συμβαίνει σε παθολογικούς χαρακτήρες οι οποίοι “ενοχλούνται” από τη μητρική παρουσία, η οποία βιώνεται ως απειλητική δηλ. ιδιαίτερα έντονη και ισχυρή στην ψυχική ζωή κάποιων “ανώριμων” ανδρών-δηλαδή ανδρών που δεν μπόρεσαν να αυτονομηθούν από τη μητέρα τους, ούτε όμως να υιοθετήσουν το πατρικό πρότυπο και τον πατρικό νόμο της τάξης και του αυτοελέγχου και της κοινωνικής ένταξης. Οι μητροκτόνοι- “παλινδρομούν” σε πρώιμες φάσεις της ανθρώπινης ψυχικής και συναισθηματικής ανάπτυξης και συγχέουν το φανταστικό ενδοβληθέν αντικείμενο της μητέρας, το φυσικό της πρόσωπο με το πραγματικό, λόγω κάποιας διαταραχής σε αυτή τη διαδικασία –δηλαδή αντί να μεγαλώσουν και να αποχωριστούν τη μητέρα τους – “σκοτώνοντάς την” στο επίπεδο της φαντασίας, δηλ. αποχωριζόμενοι πολιτισμένα τη μητέρα τους –το κάνουν αυτό ως μοιραία πράξη στο επίπεδο της πραγματικότητας και ως εκ τούτου καταστρέφουν τα πάντα, δηλαδή την ίδια, αλλά και τον εαυτό τους που την εμπεριέχει ως πρωταρχικό ενδοβληθέν αντικείμενο. Η Αθηνά επομένως, είχε ιδιαίτερους λόγους που αθώωσε τον Ορέστη, αλλά σήμερα που δεν κυκλοφορούν

Ερινύες η μητροκτονία πρέπει να καταδικάζεται παραδειγματικά από τη σύγχρονη Ηλιάδα και οι μητροκτόνοι να υποβάλλονται σε θεραπεία δια βίου, ως οιονεί αθεράπευτοι.